

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 49.

Tiende Session.

17de Møde.

Mandagen den 25de October, Kl. 7 Aften.

(Fortsat.)

Monrad (fortsat): Jeg vilde meget beklage, om, hvad jeg vil kalde Bevægelsens Side, Livets Side, holdtes borte — jeg er maaskee ikke enig med de ærede Herrer om, at der er et Liv, thi jeg troer, at det er overmaade stille i Kirken ogsaa hos dem, der slutte sig til den Retning, der navnlig giver sig ud for ligesom at repræsentere Livet i Kirken. Jeg lægger stor Bægt paa denne Indvending, og hvis jeg nyder den Gæde at komme i det Udvalg, der forhaabentlig vil komme til at behandle denne Sag, saa skal det være en Gjenstand for min alvorligste aandelige Anstrengelse at overveie, hvorledes man kan sjerne denne Betænkelse; det er ikke umuligt at værne om Minoriteterne (Nimestead: Jo!) Nei, det er ikke umuligt. Det kan gjerne være, at den ærede Rigsdagsmand i dette Dieblit ikke veed det, men hvis det skulde lykkes, at vi kom til at sidde sammen i et Udvalg, for at overveie denne Sag, troer jeg virkelig, at jeg vilde kunne overbevise ham om, at det ikke er umuligt at træffe saadanne Bestemmelser, hvorved man kan værne om Minoriteterne (Nimestead: Nei!). Ja, hvad jeg i den Henseende kunde have at udtale, kunde maaskee ikke have nogen Betydning, men man kunde jo dog høre det, man kunde komme med sine Indvendinger derimod, og det kunde saa dog virkelig være, at det ved forenede Anstrengelser kunde lykkes at sjerne denne Betænkelse.

Der er blevet sagt, og derpaa har man lagt megen Bægt, at man ved det foreliggende Lovforslag berøvede Rigsdagen dens Initiativ derved, at naar Kirkeaaedet havde overveiet en Sag, var det Beslutningen, som vilde blive selve Rigsdagen forelagt, og at Rigsdagen derved skulde være affkaaren fra at gjøre Modstand, fra at gjøre Ændringer deri. Jeg er overbevist om, at hvilkeshelfst Ændringer, naar de blot laae indenfor Omraadet af Rigsdagens Virksomhed, af den ærede Formand vilde blive fatte under Afstemning — ja, jeg har, for ikke at tage feil i den Henseende, spurgt ham derom, og han har sagt, at han vilde gjøre det. Jeg skal nu udtale mig over, hvorledes den sidste Sætning i § 3 uden Tvivl maa forstaaes. Det hedder nemlig: „Forsaavidt saadan almindelig Bestemmelse kun kan erholde Gyldighed ved Lov, bliver Kirkeaaedets Beslutning med Kongens Samtykke at forelægge Rigsdagen med et Lovforslag, som gaaer ud paa, at der tillægges Beslutningen Lovskraft.“ Jeg vil først sige, hvad jeg antager der ligger til Grund for denne Passus. Flere af de ærede Herrer ville vistnok erindre, at vi have havt til Behandling et Lovforslag om Grindbesangsten paa Færøerne. De ville erindre, at vi da ansaae det for rigtig af Loven at udskyde en Mængde Ting og henvise dem til et Reglement, og derimod i selve Loven kun optage ganske faa Bestemmelser — jeg kan ikke erindre, om vi ikke gjorde det Samme ved Behandlingen af Loven om Fiskeri i Limnsfjorden. Lad os nu tænke os, at det ved saadanne Sagers Afgjørelse kunde være ønskeligt og heldigt at følge en lignende Fremgangsmaade, saaledes at det vedtoges, at de og de Spørgsmaal skulle afgjøres ved et